

395125

Mina skolar

Jag minns den dag då jag skulle börja skolan.

Mina föräldrar följde med och jag tyckte att det var

tryggt. Men när dem senare var tvungna att gå

brände tårarna bakom ögonlocken, och jag blev med

ens mycket otrygg istället. Men jag lyckades ta

mig igenom dagen och fick dessutom en bra kompis.

Jag gissar på att det var vi två som blev över

eftersom de andra i klassen kände varandra och det

gjorde inte hon och jag.

De två första åren i skolan var mycket enkla, tyckte

jag iallafall. Jag och min kompis var nästan

duktigast (om inte det...) i klassen och jag var

stolt, liksom mina föräldrar.

Men när jag började i andra klass verk jag min

kompis och lämnade henne. Men jag lämnade

henne inte helt ensam för att tidigare under

året hade det tillkommit en ny tjej som vi hade

börjat att vara med.

Så nu gick jag över till en tjej som jag tyckte var mycket häftigare, lite tuffare. Så nu var jag inte längre en av de "föntiga" och fick istället fler kompisar i klassen.

Vi fick en ny lärare, som alla till slut hatade, även vissa föräldrar. Men detta påverkade inte mina studier utan jag fortsatte med att vara duktig i skolan.

Åren flöt på och allting gick bra för mig. Åren om jag inte tyckte om att gå som 3:a i en 3-4:a, eftersom de ett år äldre klasskamraterna inte hade någon som helst respekt för oss 3:or.

Men sedan när det var vi som istället blev 4:or var det en helt annan sak. Och nu började man även intressera sig för killarna i klassen. Det frågades charn hit och dit och alla var ihop med alla. Men i 4:an ved man inte riktigt

vad riktig kärlek är för något. Så de 3 killar som jag var "ihop" med var jag egentligen inte ens kär i, utan man skulle bara ha en pojkvän eftersom man då fick man högre status bland de andra i klassen.

Kalasen man gick på förändrades och nu skulle man istället ha disco. Och de som inte hade någon pojkvän fick sitta i ett hörn och låtsas ha kul medan paret dansade tryckare efter tryckare.

"Sanning eller konsekvens" presenterades för mig. Även om jag inte ville vara med så tvingade jag mig till att vara med eftersom alla de andra "tuffingarna" var med. Jag är glad nu att jag inte behöver med om det igen.

På skolan bildades olika gäng, oftast tjejer som hade börjat intressera sig för modet och använde mascara och var omtyckta av killarna. Allt detta

skedde i femman. Jag hade också börjat sminka mig, något som min kompis tyckte var fullt.

Nu började jag inse hur olika vi var, och hur mycket hellre jag ville vara med de "tuffa" tjejerna i klassen. Så en rast tog jag chansen. Jag gick ifrån även henne utan att säga ett ord. Vi sa inte ens ett ord till varandra förrän i slutet av sjätteklass, alltså över ett år.

Det blev väldigt jobbigt för mig. Mina föräldrar fick ingenting veta förrän det var dags för utvecklingsamtal. De pratade om att vi skulle bli vänner igen, men jag strötade emot.

Efter den jobbiga tiden blev det ganska lugnt igen och hon skaffade sig en ny bästis.

Jag och mina nya vänner hade det jättekul. Även om jag ibland kände mig lite utantills, speciellt när de pratade med de "tuffa" tjejerna i sexan.

Läraren som vi hade haft sedan i träan var utbytt

och vi hade nu en jättebra lärare som alla tyckte om.

Jag var fortfarande duktig i skolan och pluggade ut läroböckerna snabbt. Även om jag var duktig och tyckte det var kul så var det en msk som jag verkligen avskydde och gruvade mig inför, nämligen redovisningarna. Jag hatade när alla tittade på mig och min röda färg i ansiktet blev allt starkare. Jag kände mig svimfärdig och min mun torkade ut så det blev svårt att prata. Jag fick för mig att alla i klassrummet flinade i smyg åt mig, så som det antagligen inte var.

Men det var ialla fall en skön och lättnad känsla efteråt när man var klar och fick sätta sig igen.

5:an gick snabbt slut och vi fick reda på att vi inte skulle få ha vårt sista år på skolan, utan att vi skulle få ha vårt sista år på ett högtadium.

Jag blev en aning orolig för allt som skulle hända.

Man hade ju hört talas om toa doppingar och saker i samma stil. Så först var jag emot det. Vi skulle även få nya klasskompisar eftersom 3 klasser skulle bli två.

På den nya skolan hade vi en egen ingång som alla i sexan använde eftersom ingen ville vara ivägen för de stora 7:orna, 8:orna och 9:orna.

Jag och mina kompisar hade blivit ännu bättre kompisar på sommarlovet, och antagligen tuffat till våran attityd en aning. Det var häftigt att skita i skolan, speciellt läxor. Jag halkade efter och var inte lika duktig i skolan som innan.

Vår nya lärare var toppen och det är på grund av henne som jag inte gick helt förlopad.

Jag hade tur som inte skolkade, för det hade jag nog gjort i fall den hade gjort det.

Men sedan vånde något. Jag började lyssna på annan musik och fick ett nytt intresse.

Mina kompisar retade mig lite, men jag brydde mig inte. Jag hade hittat mig själv.

Jag fortsatte att umgås med samma kompisar, och när vi började 7:an blev det fler kompisar i vårat gäng. Nu kände jag mig ännu mer utantill och bollades runt bland alla.

På grund av att jag var så stark i sexan så kom jag efter i sjuan. Proven gick inte alls bra.

Det var efter ett utvecklingsintervju som jag bestämde mig för att satsa på skolan, och satte upp mål på att bli duktig i 8:an.

När 8:an började inlämnade jag gänget.

Jag började umgås med några andra i klassen som jag fortfarande är med idag.

Mina provresultat blev allt bättre och jag började tycka om skolan igen.

Idag har jag ännu bättre resultat. Men det är ju nu det gäller eftersom jag går sista året och

börjar snart gymnasiet och det är viktigt med slut-
poängen.

Jag är en aning nervös för att byta skola. Tänkt om
jag inte får några nya vänner? Jag kanske blir helt
själv?

Med detta jag har skrivit vill jag ha sagt att det
är viktigt att ha bra och rätt vänner. Man ska
trivas med dem. Om jag hade fortsatt med att
vara med det gänget hade jag idag skolkat, rökt
och varit dålig i alla ämnen, även om jag inte
velat det. För det är ju så coolt, eller hur? HA!
Endast döda fiskar flyter med strömmen.